

SZERKESZTOI IRODA:

Belkőzpontú 21. szám. (Postaépület) hová a lap szellemi részét illető közlemények címzendők.

AZ „ELLENZÉK” ELŐFIZETÉSI DÍJA:

Vidékre postán, vagy helyben házhoz hordva

Egy évre 16 frt. Negyedévre 4 frt.
Félévre 8 frt. Egy hónapra 1 frt 50 kr.

Egyes szám ára 5 kr.

Megjelenik mindennap, kivéve a vasár- és ünnepeket követő napokon.

Kéziratok nem adnak vissza.

ELLENZÉK.

POLITIKAI ÉS TARSADALMI NAPILAP.

KIADÓ - HIVATAL:

Kolozsvár, Belkőzpontú 33. szám.

HIRDETESI DIJAK

Egy 1 centiméternyi tér ára 4 kr. Gyárosok, kereskedők és iparosok árkedvezményben részesülnek. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Nyilvántartási díjak

garmond sora után 20 kr. fizetendő.

Az oroszlan szava.

Mikor asivatagok csendjét az oroszlan szava felveri — az apróbb állatok megrettenve húzódnak rejtékhelyeik felé.

Ez az eset ismétlődik a magyar politikai közélet sivatagjában is, valahányszor erősebb hangok törnek meg a csendet, mint minőhöz a gyenge lelkek szokva vannak.

Mikor Apponyi Albert gróf Mohácson leleplezte a kormány tehetetlenségét — a rejtékhelyeikből kiverődött apróságok úgy szétrebentek, mint a szarvas levelék a vihar alatt. Akadt ugyan egy-egy bátrabb legény köztük, a ki a buvóhely közeléből ugyan, de szokatlan bátorsággal odakiáltotta az oroszlanoknak: csak a hangod nagy, de a beszéded hazugság, a politikád álmítás, a meggyőződésed buborék.

Most mikor Ugron Gábor állott ki a küzdőterre, s irtalmatlan nyíltsággal és erélyvel vonta szét a leplet arról a kormányzati politikáról, melylyel Magyarország népei a „fegyveres béke” a „közvagyonosodási és kulturális fejlődés” széles országútján vezényeltetnek — hát akkor ismét megfogott a bátorsága a közélet apróságainak, s míg a legnagyobb rész a rejtékhelyek után nézett, addig akadt néhány kivétel halandó, a ki arra a feladatra vállalkozott, hogy óriások ellen hadakozzék gyorvórovesszővel.

Ennek az ujkori hadviselési rendszernek pompás belvilágába vezet el a „Kolozsvár” című helyi lap M. jegyű írása.

Ábból a cikkből, melyet tegnap bocsátott világra (jobbán mondva várossá) meggyőződhetik minden ember, hogy a rémület mily könnyen vezeti át az embereket az önámítás és a világ bolondítás mesterségének bátor gyakorlásához.

Sehogy sem tetszik annak az urnak, a ki M. betűvel takarja a tudományát és politikai merészkedését, hogy Ugron Gábor a Budapesten elmondott program beszédében kormányzásra képesnek ítélte az a pártot, mely nem kevesebbet, mint Magyarország népének függetlenségét, önállóságát, s ezzel kapcsolatban azok kulturális és vagyonosodási fejlődésének nagy érdekeit írta zászlójára, és e jelszavakhoz hiven első kötelességének ismeri megalkuvást nem tűrő bátorsággal és kitartással kitűzteni ama kormányrendszer ellen, a mely a függetlenség elvének nyílt megtagadása mellett egyebet sem tudott eddig megvalósítani, mint az állam-

adósságok rendszeres és fokozatos megnövelése útján eljátszani a nemzet szabadsági érdekeit, s békókba verni a népakaratot.

M. ur nevetségesnek tartja azt az erőlködést, melyet Ugron Gábor a függetlenségi párt kormányzati képességének dokumentálása érdekében kifejtett.

No persze. Az egér is, mikor a lyukában van, csak kaczagja az oroszlan erőlködését, mellyel ez őt onnan kizavarni igyekszik. Abban a kis üregben az egér még az oroszlan szemében is bátorságról papolhat, nem tartatva attól, hogy ez a nagy állat picinyke egérlukba bujthasson.

Csak hogy a politikai közéletben másképp áll a dolog. Az a szó ugyanis, mely a függetlenség és önállóságra törekvő ember rendíthetetlen meggyőződését hirdeti, nagyon is alkalmas arra, hogy a sötétben élő apró lények gondosan elzárkózva behatoljon, s napfényre csalja azt azok álmítását, a melyből politikai rendszerüket megalkották.

Ennyiben tehát igen is érthető, ha az olyan hang, a minőt Ugron Gábor hallatott az ország fővárosában, megzavarta a sötétség lakóinak birodalmát, s egy-egy bátrabb legényt kikényszerített a maga rejtékhelyéből. Csak hogy ebben bizony nem sok köszönhet van. A hatalmas beszédre nem kapott illő feleletet. A felzavart ellenség nem rendelkezve egyenértékű fegyverrel, olyan terre vitte át a küzdelmet, a hol a támadó fél nem vállalkozhatik a harc folytatására.

Mi sem vesszük fel M. urral a harcot. Nem küzdünk sem vele, sem ellene — hanem az elveink és meggyőződésünk igazsága mellett.

Ez a küzdés pedig azt teszi kötelességünk, hogy elveink mellett megmaradva azok valódi természete felől felvilágosítsuk, nem M. urat, hanem azokat, a kik Magyarország függetlensége és önállóságába vetett hitük melől nem vonultak még vissza a hűs fazekek árnyékába.

M. ur szerint nincs párt Magyarország parlamentjében és a politikai közélet terén — csak a szabdelvű pártaz, a mely kormányzati képességgel bír. A többi bliktri és nulla.

Mi pedig azt mondjuk: nincs ember — M. urat kivéve, — a ki ily tanokat meggyőződésből hirdethessen.

Hát tán az teszi képtelenné a függetlenségi pártot a gyakorlati kormányzásra, mert a magyar nemzet függet-

lenségét és önállóságát tüzte ki politikai küzdelmeinek végcéljául?

Hát ez a nemzet, a mely a Kárpátok bércei között a maga erején és a maga számára hazát alapított, s azt idegen hordák ellen évezreden át szüntelen a maga erején megvédelmezte, politikai hőbortnak tekintse-e azt, ha ebben az országban függetlenségre és önállóságra törekszik, s egérlukak helyett isten szabad ege alatt hirdeti elveinek tisztaságát és sértetlenségét?

És mondja meg csak őszintén a „Kolozsvár” vitéz cikírója, melyik politikai párt tarthat több joggal igényt a kormányzati képesség privilegiumára az-e, a melyeknek segítségével a kormány tíz év alatt megkészszerelte az államadósságokat, megnyirbálta az egyéni és testületi jogokat, s hitelvesztette tette az országot, vagy pedig az, mely a függetlenség öntudatának ébrentartásával arról igyekezett meggyőzni a nemzetet, hogy ebben a hazában csak a független és erős nemzetnek a népakaratra támaszkodó kormányzata képes a kulturális és vagyonosodási feltételeket a szükséges biztosítékokkal ellátni?

Ugron Gábor, kinek monumentális beszédét tegnap közzöltük, s így azt mindenki ismerheti, megmagyarázta mindenki által megérthető módon, hogy az a politikai program, melyet a függetlenségi párt megalkotott — gyakorlatilag is megvalósítható.

Mi az ő meggyőző fejtegetéseihez nem kívánunk semmit hozzá tenni, azokat az urakat, a kiknek politikai elméletét M. ur hirdeti, amugy sem tudnók kizavarni hiedelmükből, de azt igen is kötelességünk megmondani, hogy mi még nem veszítettük el ama hitünket, melyet Magyarország függetlenségébe vetettünk, s a melyet mindaddig vallunk kell, a míg a nemzet egyeteme önként le nem mond régi önállóságának visszaszerzése iránti reményeiről.

Megtartani és kifejleszteni a mit saját erőnkön megszereztünk, olyan törekvés, a mely egyedül képes a nemzeteket nagygyá és hatalmassá tenni, s a mely törekvést egyáltalán nem befolyásolhatja azok gunyolódása, a kik a napról napra élés gondolatával eltelve nagyobb életcélokat meglátni nem képesek.

A magyar nemzetnek hinnie és bízania kell abban, hogy egykor még a maga országában önállóan intézheti sorsát, s ha van egy ilyen hitet valló emberekből alakult politikai párt, arról feltételezni kell, hogy adandó esetben gyakorlatilag is megvalósíthatja a ma-

ga programját a nélkül, hogy a politikai rabulizmus orvátmadásai megtéveszthetnék hitét és megingathatják meggyőződését.

M. ur persze ezt nem tételezi fel erről a pártról — csak az a szerencse, hogy az M. jegyű cikíró gúnyja és kormányképes rabulistikájánál a nemzet függetlenségi és önállósági ösztöne és hite hatalmasabb és állandóbb.

Ez a nemzet erőssége, s a mi védelmünk is.

— n.

Politikai hírek.

A kiegyezési törvényjavaslatok, miként Bécsből jelentik, mindenesetre még a pünkösti ünnepek előtt fognak a legfelsőbb szentesítés alá terjesztetnek. E törvények kihirdetésével egyidejűleg fog megtörténni a vámnovella közzététele.

Drága béke. Hogy milyen nagy áron fizetettük meg a népekkel a békát a diploma urak, kitűnik egy bécsi lapnak a járadék kibocsátási tétel alkalmából írt cikkéből is, melyből kivesszük a következőket: „150 millió forint új államadósság: Száz év előtt az egész monarchia csak 150 millió forinttal bírt, mint Ausztria és Magyarország ideidei deficitje nek fele. Valóban elképzelhetetlen, hogy ily módon folytattassék az adósságcsinálás politikája. S ha az államadósságok rohamos növekedése még termékeny befektetések miatt történne. De erről szó sincsen. Mily áldásos dolgokat lehetne pedig művelni 150 millióval, vagy ezen óriási összegnek csak egy részével. Nagy iparvállalatok volna nek létesíthetők, melyek sok tízezer munkának biztosításának kerestetek.

Másrésről azonban az állam fukarkodik. Minden társzónál megtakarításokra törek. Csak a hadügyi költségvetés képezzenyulhozzamvirágot. A hadügyminiszter könnyen érvényesíti követeléseit, ha azok még oly rendkívüliek is. Ez idő szerint nincs virágzóbb ipar a — löfegyvergyártásnál. Az ismétlődő fegyverek előállításán gőzerővel dolgoznak. Wernld ur mintegy 500 munkát foglalkoztat és hetenkint körülbelül 150,000 ft munkabért fizet ki. Az év végéig 200,000 fegyvert kell elkészítenie.”

A háború szele A német-francia zavarok láncolatában a Schnaebele-ügy után a próba mozgósítás képezik a legújabb szemet. Politikai körökben remélik, hogy a parlament be fogja látni a kísérlet veszélyességét, s arról lemond. Hír szerint Németországban szintén lez a próba mozgósítás, de mindaddig mit sem határoztak el, ez egyben a döntő lépést a hadügyminiszter tartotta fenn magának, s tartja azt titokban. A „Post” azt tartja veszedelmesnek, hogy a francziák két nyugati hadtestet akarnak mozgósítani, minthogy a három keleti hadtest a nélkül is hadi létszámban van; néhány nap alatt öt teljes hadtest léphetné át a határt. A „Kreuzzeitung” kiáltásba helyezi, hogy az összes német hadcsapatok meg fognak erősíttetni.

tudatlan nép előtt, melyet önhiúságukban s néha akaratlanul is lelkiükben megmérgeznek, aztán panaszkodunk, hogy milyen romlott a világ!

Ezen mód és rendszer szerint gondolkodik már jó előre a mi ifjú emberünk is, a ki már is a Crepidához utasítja azt, a ki az ő, vagy tanára pennája alá bátorodik szólani, akkor mikor ő maga is a Crepidáját még csak most betűzi, hát még ha majd netalán beültetik az Apelles székibe, akkor lesz néked jai Suter! Pedig ő maga is csak sutor lesz más tekintetben a többi társai, s még bizony mások előtt is, és jogosan elmondhatják: ehhez az ur nem ért.

Az ilyen arrogantiát jellemezte egykor Foedrus, egyik meséjében, melynek címe: „Asinus in pelle leonis.” (a szamaraz oroszlan bőrében) s ezt jellemzi a Mydás itélete is, melyért a mythologia szerint Orpheustól két jókora füllel honoráltott.

Miképpen mozdítják elő tehát a tudományt az ilyen szak tudósok?

Szólok általánosan, tisztelet a kivételnek, szólok a jelen tárgyunkra vonatkozólag a jelen esetről, — mely most adta elő magát, elmegy maga, vagy tán küldi a tanítványát. hogy nézze meg, mi az a szakmájába vágó új felfedezés? Ez megvizsgálja ugy a hogy, és azt mondja: *ah! fületlen gomb*, a szemétre vele, mit neki Hékuba? Ugy sincs ki a keze alá szőljön; de ha mégis netalán találkozik valaki a kit hajlama és tudványa ösztönöz, s tán némileg ért is valamit hozzá, s az a fületlen gombot aranyának találja, vagy legalább kézzel fogható okok alapján *velli*, a nézetét ő is nyilvánítani bátorodik, a nélkül hogy a szakembert legkevésbé is ezélja leune, akkor bizony jay a belő szólnak, elő áll a satelles, lepiszkolja jól, és Apellesként fülebe kiáltja: *Varga! ne tovább a kaptánál*. Dictum, factum, s punctum, ez az eset

most, egyéb semmi; azért nem is akarok a meritumhoz szólni, hanem hivatkozom az *Ellenzék* idei május hó 5-diki tárcza cikikére, — ott előadtam nézetemet és okaimat, s ahoz ragaszkodom. Engem a satelles görög *hétája* vagy *étája* mely csupa ráfogás már azon felirabban találtat tiszta latin. Eszerint is, és egy csomó felidézett *archeologus* neve, kikhez még én is hozzá tehetek ha kell, hitemben és meggyőződésemben annál kevésbé ingat meg, az elhalt saaktekintélyek munkáiban maguk is csak annyit írtak meg, a mennyit az ő koruk régebbi könyvekben vagy felfedezett leletekben felfalálhattak, az élő szak tudósok pedig ezt nem látták, és így a reájok való hivatkozás épen nem argumentum, annyival is inkább, mert a legközelebbi évek valamelyikében a kaszinóban (Kolozsvári körben) egyik ujságban magam olvastam egy magyarországi történet hasonló felfedezést, a hol, épen a mi körünkön is előforduló *négyszög* képezte a vita tárgyát, ott nem Quintiliáról volt ugyan szó, hanem arról, hogy vajjon a szóban felfedezett *négyszög* betű, vagy csak geometria figura? s természetesen betűnek vélelmeztetett; de de mivel akkor még ez a tárgy engem legközelebből nem érdekelt, az ujságunk sem nevelt, sem keltet nem jegyeztem meg magamnak, de azért ha idom lesz megkeresem. Egyébiránt az engem lepiszkoló satellesnek annyiban igazat adok, hogy a *monumentum documentum* (az emlékmű bizonyíték) a mi monumentumunk is, melyről szó van, bizonyíték, neki *documentum stupiditatis sculptoris* (a vénök tudatlanságának bizonyítéka) nekem pedig *documentum dectoritatis*, azaz a vénök ügyességének bizonyítéka; de még szerintem lehet az előjele, vagy épen alapja a satelles által kigonyvott új epigraphicának is; azonban az én meggyőződésem szerint azon emléktő tiszta bi-

AZ „ELLENZÉK” TÁRCAJA.

1887. május 18.

Még egyszer a barbarkori sirok.

— Polemia a vonal alatt. —

A „Kolozsvár” című lap május 10-iki számában a Kolozsvárt most felfedezett barbarkori síremlékekről az „Ellenzék” idei május 5-iki számában eladottól észleltem és véleményemre feleltél valami *Wieder Gyula* nevű ifjú, kit személyesen ismeri, nincs szerencsém; de mondják, hogy még iskoláit be sem végezte és dr. Finály ur tanítványa, azon ráfogással, hogy csikemmel Finály ur személyét támadtam volna meg, s a józan ész és tudomány ellen merényletet követtem el, ad egy oldaldőfét; megtámadja személyemet, elnevez betlopogatóknak, interperutio csapásának, s a Finály ur neve alatt ezen tárgy ismertetéséről a „Kolozsvár” az. lap április 25-iki számában legelőbb világra bocsátott cikket az én cikikkel össze-vissza keverve, s magát *Apelles* névvel, ennek szavaival: „*sutor! ne ultra crepidam!*” (Varga! ne tovább a kaptánál) fitymálógat visszautasít, s aperte kijelenti, hogy e téren számomra babérok nem teremnek.

Boldog Isten! Mit csodáljak ebben, az ő jogtalan és semmivel sem igazolható merénylését-e ellenem, vagy pedig azon felfedését, hogy én habár után futok? mint-ha bizony nekem szükségem lenne arra; nem, ezeket nem csodálom, hanem csodálom a tanügyi szakrendszer következményét, azt t. i. hogy a mit az állam és által elérni céljába vett, ha itt-ott eltalálja, de mielőtt is kioldnának velők mikor nem köteles vele, tanulja meg a többi az, a ki az ál-

interdum coeca galina granum” de nem találja el abban azt a mi fő, t. i. az ifjak helyes kiképezését; ennek pedig oka egyszerű, és következménye nagyon természetes; oka t. i. az, hogy a mint az ifjú a gymnasium tárgyait, melyeket bemagol mint a szájó, leblaterálja, és felsőbb tudományok elsajátítására bocsátatik, megengedik neki, hogy a szakok közül tetszése szerint magának válasszathasson, és így egyet kiválasztva a többi, a melyek hasonlóképpen a tudományos műveltségre tartoznak és együttes összehatással képezhetik az emberi tudományossá, *negligalhassa*; nem értem ez alatt a real-tudományokat, a melyek már természetükönél fogva külön szakokat igényelnek, hanem értem azon tárgyakat, melyekről szellem, s ezek közé tartozik a jelen tárgyunkat tekintve a *paleo-graphia* is (régir írásmód) a melyet régebben az én tanulási időmben, a melybe esik a dr. Finály ur tanulási ideje is, a többi tárgyak során mindnyáján minden kivétel nélkül tanultak is, vizsgát is tettünk belőle, s a szemérem ugyan tiltja, de a kényszer helyzet követeli kimondom *eminenti* kaptam abból is, a ki nem hiszi jöjjön hozzám megmutatom; mert azon időben és rendszer szerint nem volt szabad az ifjaknak a szakokban és tantárgyakban válogatni, hanem a mit a rendszer előszabott meg kellett enni mind; de ne higgye valaki, hogy az a sok étel az ifjuságnak, kiknek tanulni kedvük volt, csomórt okozott volna, mert tudták a régiek, hogy a tantárgyakat minő hosszú lére eresszék, és mi módon tegyék izletessé és megemészthetővé.

De most, mióta az ifjuságot a tantárgyakban válogatni engedik, mit látunk, mit tapasztalunk? Azt hogy a ki magát egyik szakra veti, az a többiit megfigálja, de mielőtt is kioldnának velők mikor nem köteles vele, tanulja meg a többi az, a ki az ál-

Kolozsvárt 1887.

k o s k o d á s a ellen. Azért tehát a kormánypártba semmi esetre sem léphetnek be.

No ha ez igaz (pedig dr. Wolff Károly urnak nem hiszszük el szavai őszinteségét, mert ő volt az, aki a kifelé gravitáló szász agitációt kezdte és vezette és a ki még Németország előtt is árulkodott reánk), tehát ha őszinték a dr. Wolff Károly ur szavai: akkor miért nem oszlatkoztak hát a függetlenségi párthoz, avagy a mérsékelt ellenzékhez? Hiszen ha a sérelmök csak a kormány önkénykedése, erőszakoskodása, rossz pénzügyi politikája: akkor kezdet foghatnak velünk, mert mi is emiatt opponálunk, vagy emiatt is.

Vége a gyűlés elhatározta, hogy ezuttal még nem határoz, nem kandidál, hanem holnap, csütörtökön gyűlnék ismét össze.

Szászok mozgalmá (Brassó május 16.) A brassómezei szásznépárt is megmozdult. A beavattak utnak indítottak, s falut-falu után sorba vesznék, figyelnek, s a hol kell sarkukra állanak. Az eddigi megállapodás szerint Brassó megyében a következők a jelöltek:

Brassó I. kerület: Zay Adolf, az eddigi képviselő; Brassó II. kerület dr. Zell Vilmos szeszgyáros; — szász-hermányi kerület: Jeckelius Jenő kereskedelmi kamarai segédtitkár. — A vidombáki kerületre néző még nincs megállapodás. Jelölt gyanánt szó volt Filtsch József szerkesztőről is, de észrevették, hogy szerkesztőjük, a párt jelenlegi elnöke nem is választó.

Orbán Balázs, pártunk kiváló tagja mint nekünk írja e hó 22-én tartja meg Győrött programbeszédét. A győriek banderiummal s nagy ovációkkal késztülnek fogadni közéletünk a jeles harcosát.

A kászoni kerületben a függetlenségi egyenvenyolozás párti Markovits Vincze biharmegyei földbirtokos készül felépni.

Iglón dr. Münich Aurél mostani képviselő az egyedüli kormánypárti jelölt. A dedési kerületben a mérsékelt ellenzék Ábrányi Kornél ellenében a kormánypárt Miklós Ödön mérnököt léptette fel.

A nagykanizsai kerület kormánypártja dr. Waleissics Gyula főügyési helyettesét dhajta jelöltül megnevezni.

A brudányán, a hol most a kormánypárti Visi Imre a képviselő, a kormánypárt Boér Bélát léptette fel.

A nagyszőlősi kerületben Teleny István nem lép fel többé. A kormánypárt most Hagara Viktor megyei főjegyző felléptetését tervezi.

A dunapataji választókerületben Fülöp György antiszemita-függetlenségi képviselőjelölt Rácz Géza társaságában a kerület felső részében vasárnap tartotta programbeszédét.

A somlóvásárhelyi kerületben a mérsékelt ellenzék egyhangulag Beöthy Ákóst jelölte.

Sopronban a kormánypárt vasárnap Fabiny igazságügyminisztert kiáltotta ki jelöltül. Fabiny e jelöltséget elfogadta.

Aradról küldöttség járt hétfőn a kormánypárt részéről Falk Miksa képviselőnél s neki a jelöltséget újra felajánlották.

A paksi kerület függetlenségi pártjának Dunaföldváron tartott értekezletén, a melyen Rátay László elnököl, Szlaba István szentiványi földbirtokost kiáltották ki képviselőjelöltül.

Oroszák a függetlenségi és egyenvenyolozás párt tegnap tartott értekezletén dr. Jancsics Emil békés-gyulai ügyvédet léptette fel, a ki a jelöltséget elfogadta.

Vágúj helyen, a melyet most a m. ellenzéki Pongrácz Adolf képvisel, Victor Miklós kormánypárti jelölt tegnap tartotta programbeszédét.

Bánát-Komlóson a kormánypárt Weckerle Sándor államtitkár felléptetését határozta el.

H.-M.-Vásárhelyen a kormánypárt Dobossy Lajos elnöke alatt tartott gyűlésen Beniczky Ferenc államtitkár léptette fel.

A tapolczi kerületben Vadnay Andor ellenében Füred vidékén Madarász József függetlenségi párti, benn Tapolcán pedig Horváth Sándor volt közigazgató, jelenleg budapesti ev. lelkész emlegetik ellenjelöltükül.

Haldokló egyesület.

Kolozsvár, május 18.

Pár hét előtt ilyen cím alatt írtunk az „Erdélyi Múzeum-Egyet” dolgairól. Elmondottuk, hogy a közönség egyáltalában nem érdeklik többé az ott tartatni szokott felolvasások iránt, mert nem kíváncsi sem a szamojedokra, sem a valopák nyelvre. Kimutattuk, hogy az az út, melyen most halad az egyesület, a lassu haldoklás s bizonyos halál útja. Tiltakoztunk az egyesület nyugdíjintézeti jellege, s azon most használatos szokás ellen, hogy némelyek fizetéseket húznak oly állás után, mely őket nem illeti, s ezzel kapcsolatosan fizetéseket „szálláspénz” címén, melyhez a törvény rendelkezése szerint nincsen joguk, mert senki a magyar korona területén két szállás után bért nem követhet. Ajánlottuk végül, hogy az érdeklődés fölbresztése szempontjából vételessék föl a művelési ágazatok közé a szorosán vett szépirodalom is.

Az egyesület részéről mindezekre mély séges hallgatás a válasz. No, hát ez természetes is. Minden dolog a felfogás szerint módosul, s a múzeum-egyesület némely korhadó oszlopának az a felfogása, hogy a Mikó Imre pénze nem a hazai tudományosság fölvirágzására, hanem a korhadó oszlopok támogatására való. Dr. Concha György egyetemi jogtanárón kívül pedig senkinek az egyesület tagjai közül nincsen esztendő óta elég bátorsága arra, hogy rosszallását a divatozó rendszer ellen nyilant is ki merje mondani, s így a rossz rendszer, rossz gazdálkodás a közönség jobb meggyőződése és elítélő kritikája dacára változatlanul továbbra is megmarad. Hallani fogunk továbbra is a szamojedokról, s viragozni fog továbbra is a múzeum egyesületi saját külön felfogás szerint alakult özh-rendszer, melynek védő palástja alatt két hivatalt viselhet némely korhadó oszlop, két fizetést és két, sőt három szálláspénzt húzhat.

A közönség pedig verje ki fejéből, hogy a Mikó öröksége a kultura terjesztésére való, mert im nem arra használódik, s ne kívánjon a közönség pld. katalógust a régiségtárról, mert a kinyomtatási költségek a régiségtár segédörökének fizetésére és szálláspénzre kellenek. Segédör ugyan nincsen, hanem az nem tesz semmit. Javadalmi még is el tűnnek valahova a czéh-palást

alatt, s az évi kimutatásban pontosan ott szerepel a rovatal. . . .

Hogy azonban senki se foghassa rá a Muz. Egyt. intézőire a gondoskodás hiányát, avagy azt, hogy talán megfélemlítette őket a mindenfelől hallható, rosszalló kritika, minden alkalmakat megragadnak arra nézve, hogy potenciájukat lefelé éreztessék, s bizonyítsák ezzel felfelé, hogy az egyesület vagyona hűségesen felügyelnek.

Ime: Van az egyesületnek egy kertje: a múzeum kert. Ott fák nőnek és fű terem. A fűben itt-ott csemege apró szálú füves helyek vannak, hová egyetemi hallgatók szoktak leheveredni tanulás közben. Tegnap két bölcsészeti hallgató heveredett oda, de alig telik el egy félóra, eláll a kertész, s a felsőbb rendeletből távozásra szólítja fel az egyiket, ki nyomban elkullogott a „felsőbb rendelet” meghallása után. Engedelmet kért, hogy csak leheverte egy kissé a fűvet és meg nem ette.

A másik megkérdezni bátorzkodott, hogy mitéle jusszon hajtják ki közkertből, s arra azt a feleletet kapták, hogy 1) a múzeum-kert nem közkert, 2) ha lehevert a fűvet, majd nem fogja tudni lenni a vízhozó számára, melynek kizárólagos conventiója a fű. — A történelmi hitelesség kedvéért pedig hozzá kell tennünk azt is, hogy a kertész felvilágosításai még a következő pótlással egészítették ki:

„Nem szabad a kertben járni, mert azt csak a múzeum-egyesület tagjai használhatják.” E nagy fontosságú kijelentés dr. Kanitz Ágost ny. r. egyetemi tanár ajkairól hangzott el.

Megtudhatja tehát a közönség e kijelentésből azt, hogy a múzeum-kert fűve a vízhozó számáért van, melynek kedvéért kihajtják onnan az embereket, s hogy a múzeum-kert az egyesület tagjainak kizárólagos tulajdona.

Már most t. publikum fogjunk szépen kezni Budapesttel. Ott az akadémiában történnek visszaélések, Kolozsvárt a Muz. Egyetben. Az akadémia visszasságát, s a dolgait domináló külföldi czéh visszaéléseit bőven kitalálja a budapesti sajtó, a Muz. Egyetben visszasságait, s a dolgait domináló külföldi czéh visszaéléseit sokkal jobban ismeri a közönség, semhogy azokat a kolozsvári sajtónak kitalálni kellene. — A különbség csak annyi, hogy az akadémiaiban legalább dolgoznak valamit, a Muz. Egyetben azonban semmit sem dolgoznak, oly irányban, hogy abból a közönségnek valami picinyke haszna volna, mert minden dolog a felfogás szerint módosul, s a múzeum-egyesület némely korhadó oszlopának az a felfogása, hogy a Mikó Imre pénze nem a hazai tudományosság fölvirágzására, hanem a korhadó oszlopok támogatására való.

Ez botrányos dolog, de igaz.

Kopár területek befásítása.

A kolozsvári batárban pár nap előtt egy áldásdus — de fáradságos és nagy munkának kezdetét láttuk szépen zöldelni. — A cselekvés valósága meglepett bennünket, kik mindegy szokva vagyunk már a hangzatos ígéretekhez; megszoktuk már a köz- és nemzetgazdasági tekintetből kiváló fontosság-

gal bíró ügyek intézőitől azt, hogy mihelyt az ígéretek valóításáról komolyan van szó, azonnal temérdek akadályok merülnek fel a láthatáron és a kivilét — legalább is elodáztatik.

Sok szép ígért elhangzott már nálunk is, s főleg a mezei gazdaság fejlesztésére irányult javaslatokat szokta az agyonhallgatás kegyetlensége sujtani, pedig ma, midőn terheink annyira növekedtek, hogy minden talpalatnyi földből ki kell valamit vájnunk, ha fejlődésünket és létünket biztosítani akarjuk: a mezőgazdaság terén is lépten-nyomon olyan teendőkkel találjuk magunkat szembe, a melyekről néhány évtizeddel ez előtt nem is álmodtunk.

Régi vonás nálunk, hogy könnyű vérrünk mindenbe hamar megnyugszik, a ki hátra marad csukja be az ajtót, s szoktuk mondani. Nagyobb szabású közigazdasági politikán, nem igen szoktuk a fejünket törni, be érjük azzal, hogy a tegnapi támadt rést, holnap valahogyan betömjük; hosszú időt pusztításainak orvoslásától szegyetlenül riadunk vissza, míg más felől dicsőítjük magunkat, s szeretőnk meghagyni unokáinknak, hogy balzsamoztassák be alkotó kezeinket.

A természetlen, szakadásos helyek befásításának nehéz munkájához mai napig már igen sokan hozzá szoltak, de vajmikevén azon halandók száma, a kik „alkotó” kezeikbe a cél megvalósítása végett ást vettek volna. Az állami és egyes nagy birtokokban ugyan már megkezdtek, elvettve egyes községek is tesznek ez irányban lépéseket, de távolról se olyan mértékben, mint azt az ügy fontossága megkövetelné. Vessünk csak egy tekintetet a kopár hegyvidékekre, melyeknek manapság mihasznát sem vesszük, mennyi vagyon halmozódott ott föl csak 50–60 év alatt is faanyagban? A ma elültetett egy krajczárt érő csemete, vagy 1 ezred krajczárba kerülő magocska, mit érhetne akkor?!

— Hm... de hát a ma elültetett fából csak 50 év múltán lesz erdő, s ötven évig várni a dicsőségre, az elismerésre, nem minden ember érez hivatást. Aztán miért áldozunk most mi egy krajczárt?... Azért, hogy unokáink forinotokat kapjanak helyette? — No bizon... a ki hátra marad, huzza be az ajtót!

Ez a mai irányezménye a nagyobb horderejű közigazdasági kérdésekről, s ebből folyólag a természetlen helyek befásításának keresztül vitelt, a legtöbb ember lehetetlennek hiszi. Így vannak nálunk a legelő- és kaszáló területek javításával is, és annyira megvanunk ezek kivihetlenségéről győződve, hogy meg se merik kezdeni, pedig egyébb se kellene mint hozzá fogni, mert szentül hisszük, hogy azok az alkotó kezek, a melyek most bizalmat vesztve reszketnek ettől a nagy munkától, ügyes vezetés mellett igen hamar diadalmaskodhatnak azokon. Csak számítással, lassan, hozzá kellene kezdeni és kitartóan folytatni.

Mondok erre egy szép példát: Kolozsvár város legelőin köztudomás szerint sok a kopár hely és teljesen hiányzik a fa; a nap heve ellen árnyat vető fák csak a zsuki határból boingatnak oda, s nyárderékán, ha a pásztor hűsölni akar, gondolatban oda sóvárog. Boldog ő, hogy ezt teheti, de a gondjaira bízott gulya nem tud ám így ábrándozni, s az égető napon — ha betegséget menten nem is kap — ki izzadja a fölszedett erőt, a lerakott zsirt; leromlik, megviseli a nagyhőség, mint mondogatni szoktuk. Ha ez ellen megvédelmezzük az állatokat, nem 50 esztendő múlva látunk belőle hasznót, hanem mindjárt.

Valószínű, hogy első sorban ez, s tovább talán mélyebbre ható közigazdasági indokok eredményezték azt, hogy az elmúlt őszön és a kora tavaszon Kolozsvár város

gazdassági tanácsosa és a mezei rendőrnők egész osztonban megkezdtek a befásítást nagy munkáját, s ma már az összes gulya delelő helyein nagy bokrokban levedeztek a fák, mint élő bizonyítéka a szakértelmel párosult szorgalom gyümölcsének. A fák közül magról kelt akácok csemeték tűnek elő, s külön egy nagy táblára támasztva vadgesztenye csemete sötét. Nehéz lenne megmondani, hány ezer csemetét bőlünk most ott, a hol még tavaly ilyenkor párt ért sem lehetett volna kapni egy vesszőt, ripának valót. Most, hogy a szép eredmény szemem előtt van, elgondolom: ha ezt öt évvel ezelőtt kezdte volna meg valaki, hol volnának most a befásítás ügyével? Bizon, a hol annyi a tenni való a mezei gazdaság gyámolítására mint nálunk, s a már jó példaképpel is nagy kötelességet teljesít az értelem: vétkezik a ki ilyen lekedetekkel egy perczig is megkésik.

Mi, a kik elismerésünkkel nem akarjuk megvárni azt az időt, mikor a fák erdő lesz, őszinte tisztelettel adóznunk a tanácsának ezen előrelátó gondoskodást, s nagy elismeréssel vagyunk dr. Nagy Mór gazdasági tanácsos és Magyar Gazdamezei rendőrfőnök odandó buzgalmaért.

Kirándulás Szinaiba.

A m. kir. államvasutak kolozsvári brassói városi menetiigazgatója a pünkösti ünnepek alkalmával (júly hó 29 és 30. vasárnap és hétfő), társas kirándulást tart Brassóba és onnan különvonattal Szinára, a román király nyaralóhelyére. Az utas felsorolt állomásokról 14 napig érvényes menetjegyekkel.

Kirándulásban részvétel ára N. radról II. oszt. 30 frt 30 kr. III. oszt. frt 40 kr. Csucsa II. oszt. 27 frt. III. oszt. 21 frt 20 kr. B. Hunyad II. oszt. 26 frt. III. oszt. 20 frt 40 kr. Kolozsvár II. oszt. 24 frt. III. oszt. 19 frt. Torda II. oszt. frt 20 kr. III. oszt. 17 frt 70 kr. Marosvár II. oszt. 21 frt 20 kr. III. oszt. 16 frt 80 kr. N. Enyed II. oszt. 20 frt 40 kr. III. oszt. 16 frt 30 kr. Gyulafehérvár II. oszt. 20 frt 60 kr. III. oszt. 16 frt 50 kr. Szeged II. oszt. 23 frt 20 kr. III. oszt. 18 frt 30 kr. Szászváros II. oszt. 22 frt 30 kr. III. oszt. 17 frt 90 kr. M. Váradhely II. oszt. 23 frt 60 kr. III. oszt. 18 frt 70 kr. Lászfalva II. osztály 18 forint 80 kr. III. osztály 15 forint 20 krajczár. Nagy-Szeben II. oszt. 19 frt 50 krajczár. 15 frt 80 krajczár. Mádgyes II. oszt. 17 frt. III. oszt. 14 frt 10 krajczár. Erzsébetváros II. oszt. 16 frt. III. oszt. 13 frt 60 krajczár. Sepső II. oszt. 15 frt 60 krajczár. III. oszt. 13 frt 40 krajczár. Ágostonfalva II. oszt. 15 frt 20 krajczár. 10 frt 70 krajczár. Földvár II. oszt. 11 frt. III. oszt. 9 frt 80 krajczár. Felvincz II. oszt. frt III. oszt. 16 frt 70 krajczár. Karácsony II. oszt. 19 frt 10 krajczár. III. oszt. 15 frt. Tövis II. oszt. 19 frt 80 krajczár. 16 frt. Kocsárd II. oszt. 21 frt 20 krajczár. 17 frt. Kis-Kapus II. oszt. 17 frt. III. oszt. 14 frt 60 krajczár. Mikeszása II. oszt. 14 frt. III. oszt. 14 frt 80 krajczár. Hód II. oszt. 13 frt 40 krajczár. III. oszt. 11 frt 40 krajczár.

Érkezés Brassóba 29-én d. e. 9 órakor.

Ezen jegyek áraiban a programrini ellátás és elszállásolás költségei befoglaltatnak.

A kirándulás programja.

Május 29-én d. e. megtekintése Brassó város nevezetességeinek, rendszeres vendéglátás mellett.

Egy órák közös ebéd a főúthoz. Délután kirándulás a Czenkre és dék nevezetesebb pontjára.

zonyítóká annak, hogy a ma is szokásban lévő templomi jelvényekben látható, zsebkendőkre s egyéb asszonyi tárgyakra varni szokott monogrammok s betűjelvények nem mostani keletű találmányok, hanem azok még ezelőtt 1600 évet meghaladó korban is divatban voltak, és az írók vagy vénsők különböző felfogásaihoz képest néha igen jelesen kezelteték, miért ne vihették volna tehát ezen irasmódot át a sarkokra, és egyéb emlékekre is?

Egyebekben a Finály ur satellese, hogy a már megessett botlását takargassa, merő ráfogással él, s még abban is engem vadoi ferditéssel, a miben vele vagy tán a princípálisával teljesen egyetérték.

Tamási Sándor.

Diána fegyelme.

A „Dora” szerzőjétől.

Az „Ellenzék” számára fordította: Amica.

II.

(Folytatás.)

Két nappal később, hogy Ferness udvarba belépett, Diána nevetve mondta az atyjának, hogy egész helyzetének az ura; és igaza volt. Senkinek sem jutott eszébe parancsát kérdése vonni, vagy a legkisebb ellenvetést közzéadni; készséggel, örömmel s feltétlenül engedelmeskedtek. Urnője volt mindennek amit egy leány szíve kívánhat. Párizsi szobaleánya Zeusa, a maga nemében tökéletes volt; nagy és elegáns ruhátára volt; ékszer tartó dobozai tele voltak, volt egy pony-kocsija és egy pár pony lova; volt egy tökéletes hűtőszék, egyszóval volt mindene, amit a fényűzés és izlés kitalálhat, és a pénz megszereshet.

Még barátaiban a szerencsés volt. La-

dy Colwyn, egy kedves s az élet delén levő özvegy asszony, ki a második házasság iránt nem érzett ellenszenvet, barátjának és tanácsadójának lett. Lady Colwyn, talán azért mert neki magának nem voltak gyermekei, nagyon szerette a fiatalokat; s Diána iránt őszinte szeretetet érzett. A jó asszony néhány hónapig azt az édes reményt táplálta, hogy hát ha a milliomos egy második házasságra gondolna. Ő érte őltözött, s kis idő elvirágozott bájait értékesíteni akarta; de volt anynyi józan esze, hogy fáradságának hiábanvalóságát csak hamar belátta, s meglegegett jó barátságban lenni vele.

Diána meleg ragaszkodást érzett iránta, s ha valamin fennakadt, tanácsért vagy segítségért Lady Colwynhoz fordult. Cameron ur örült, hogy leányának ily hasznos és kedves barátjának van.

Szomszédjuk Sir West Royal attól a pillanattól kezdve imádta Diánát, midőn a bátor, szókimondó, vidám tizenöt éves leánykát először meglátta. Sir Royal a West-wateri nagy uradalomnak a boldog birtokosa volt.

Földjei a Cameron ur földjei mellett voltak, s a két gentleman jó barátságban élt.

Sir Royal nem volt házas; de a multjában egy regény volt eltemetve. Szép férfi volt, megbízható és nagylelkű, hű barát és nemes ellenség.

Marcho Richárd egyedüli gyermeke volt a Cameron Páter legkedvesebb cousinjának, ki szerencsétlenül házassodott, korán meghalt, azt a gyermeket hagyva hátra, kit Cameron Páter örökre fogadott. Ő megmondta az ifjunak ösztintén, hogy a jövőben ne várjon őt tőle valami szép örökség, hanem dolgozzék keményen, hogy a saját keresetéből meg tudjon élni; és Richárd

teljesen meg volt elégedve. Ő Fernessben lakott; de nem élt benne életet. A birtok nagy volt, s Marcho Richárd mint gazdasági is működött. Ő bálványozta Diánát, s az életét adta volna érte. Az ő érzelmét nem lehetett az udvari imádásnak nevezni; de mindazon áldások közül, mi Cameron Diánának osztályrészt jutott, egyik sem ért fel ehhez ifjú becsületnek, önzetlenségnek és szeretetnek.

Ilyenek voltak a Diána három barátai. A mint a Ferness-i rózsakertben állottak, — nem álmodták sem ők, sem Diána, hogy barátságok miképpen lesz próbára téve.

III.

Cameron Péternek minden terve sikerült, s leányának a haza jövetele után hosszasan élték úgy hogy minden napi életük folytonos derűjét semmi felleg sem sötétítette el.

Kétségtelen, hogy Diána a vidék szépe volt; fényes bálakat adott. Cézilvesszei, piknikai, kerti mulatságai tökéletesek voltak, s az atyja meglepetésére olyan ebédek tudott rendelni, melyek a legkényesebb inyenctet is kielégítették.

Az első árny akkor vetődött rájuk. Stone hercegné a hercegné, a vidék első magnásai nagy bált adtak, melyre Cameron ur és leánya nem voltak meghívva. E meglepetés Cameron mélyen érezte. Sir Royal és Lady Colwyn megvoltak hiva és elmentek, míg ő a három millió sterling irigvelt tulajdonosa, ki volt hagyva. E tárgyat Sir Royallal megbeszélve, rá jött, hogy a pénz nem minden.

Ferness megvehette vele; minden kigondolható fényűzést megszerezhetett vele; de abba a társaságba a hova vágyott, nem vásárolhatta meg a belépti jogot; és azon

órától kezdve, midőn Cameron Péter ezt a felfedezést tette, más ember lett belőle. Nehány évvel ezelőtt valami nagy civil ceremónia után nemességgel kínálták meg, melyet ő visszautasított; most azon gondolkodott, ha vajjon a nemességgel többre ment volna-e. Megkérdezte Sir Royaltól, az ő örökülmaradt, és azt mondta, hogy az új cím épen oly hasznos mint az új vagyon.

— Mi által juthatok be a büvös körbe? kérde Cameron.

— És Sir Royal tudtára adta, hogy arisztokratikus összeköttetésekre van szüksége, hogy azt tehesse.

— Hogy szerezzem meg azokat? kérde Cameron.

— És Sir Royal önkénytelenül mosolygott a milliomos együgyűségére.

E kérdés lett életének a legfőbb gondja. Volt pénze, volt mindene, csak abba a társaságba nem juthatott be a hova vágyott, s míg oda nem mehetett addig nem volt boldogság számára.

Rea beszélte magára, hogy nem emmagaért, hanem Diánáért kívánja azt. Diánát az ő szépségével, nagy hozományával, fényes tehetségeivel, megilleti, hogy mindenütt megjelenhessen; s hogy leánya a hercegné báljába nem volt meghiva, az őt szerfelett bosszantotta.

Midőn a nyár ismét eljött, s a hercegné és hercegné Stonedaleba visszatértek, a nyári mulatságok egész sorozata következett; de Ferness szép fiatal urnője még mindig nem kapott meghívást.

Cameron ur ismét igénybe vette az ő örökülmaradt barátságos tanácsát.

— Sir Royal, mondá, hogy történhetik ez?

Állás különbsége nem lehet. Biztosan tudom, hogy a mult héten a hercegné He-

rondale asszonyt meglátogatta, s azt mondta, hogy Herondalenak körülbelül négy vagy öt ezer forint évi jövedelme van.

— Igen de Herondalén a legjelebbi Devonshiri családokhoz tartozik, valaki Sir Royal.

Nem tudom bizonyosan de úgy lékezem, hogy azt hallottam mondani, hogy a hercegné a hercegné kinyilatkoztatja, hogy egy bizonyos vonalat kell huzni, a vonalat ő az előtt húzzák el, kit ő szeretben voltak.

— Ugy én soha sem léphetem a vonalat, mondá Cameron; s reménytelenül radság azt megkísértenem.

Cameron Péter szerencsétlenül volt a kíváncsi, hogy bár más vidéket választott volna lakásul, vagy ha már itt van, nem várt volna a hercegné bemutatását. Gát. Hogy az ő leánya ki legyen bízott midőn a meghívások oly szélesen kinyilatkoztatva, az elviselhetetlen volt.

Sir Royallnak igaza volt. A hercegné és a hercegné az „üzletig” húzták a vonalat.

A Cameron ur gazdaságáról Diána szépségéről őt is hallották, de ő hírt mit sem használt; a kizárólagos akadály ez nem hártotta el.

Eleinte Cameron ur csak bosszantott; de később ez a tárgy kiállhatatlan serelem lett. Különös volt, hogy egy nyakos embert ilyen csekélyesség bántott. Voltak barátjai, tiszteletre méltó barátai, de nem volt boldog mert Stone herceg nem küszört neki, s mert a hercegné meghívta meg leányát az általa adott mulatságokra; és ez a serelem volt az, mi elűzte a valódi tragédiát okozta.

(Folyt. köv.)

BCU Cluj-Napoca.

Alólirott tisztelettel jelentem a nagyérdemű közönségnek, hogy a „NAGY-KOMLÓ-KERT” helyiségében

DISZES KÁVÉHÁZAT

rendeztem be, s azt, valamint a „Komlókert” nyári helyiségét

Szombaton, folyó évi május hó 21-én megnyitom.

A „Komlókert” ezen új kávéházát a legnagyobb eleganciával és kényelemmel rendeztem be; tisztelt vendégeim számára a kávéházban egy egészen új, kitűnő **tekeasztal**, számos bel- és külföldi **hírlap**, mindig friss, **hideg, meleg, habos, jeges és fekete kávé**, továbbá mindenféle más kávéházi **ital- és ételneműek** a legnagyobb választékban, a legolcsóbb árakon és a legpontosabb szolgálat mellett állanak rendelkezésre.

Az **asztali**, valamint a **esemege borok** Gróf Teleki Miksáné és méltósága krakkói pinczéjéből valók.

Ugy a kerti helyiség, mint a kávéház megnyitásakor **MOLNÁR TESTVÉREK** jóhírű zenekara zeneestélyt fog rendezni.

Kezdeté este 7 órakor. — A kávéház megnyitása délután 2 órakor.

A nagyérdemű közönség becses támogatását kérve, maradtam tisztelettel

Kolozsvárt, 1887. máj. 16-án.

384. (1—3)

FÜLÖP KÁROLY,

vendéglős és kávéház-tulajdonos.

BASILIKA-SORSJEGYEK.

Huzása már június hó 1-én!

o. é. **200.000** forint főnyereménnyel.

RÉSZLETFIZETÉSRE:

3 darab = 18 havi részletben o. é. 1 frt 50 krajczár.

5 „ = 24 „ „ o. é. 1 „ 99 „

10 „ = 24 „ „ o. é. 3 „ 98 „

Eredeti sorsjegyek a napi árfolyam szerint

ma o. é. 8 frt 30 kr.

385. (1—2)

HUTFLESH KÁROLY.

Sz. 8—887.

380. (3—3)

Árverési hirdetmény.

Alólirott bírói kiküldött ezennel közhírré teszem, hogy a Fein Emánuel helybeli ruhakereskedő csődtömegéhez tartozó férfi- és gyermekruha árucikkek, üzletberendezési és felszerelési tárgyak és háziutortokból álló ingóságoknak nyilvános árverés útján leendő eladását a kolozsvári kir. Törvényszék, mint csődbíróság elrendelvé, az árverés fogantatásának megkezdése és kereszttulvitel határidejéül folyó évi május hó 20-ika és következő napjait tűztem ki. — Az árverés f. hó 20-án reggel 9 órakor kezdődik s közelebbi feltételei alólirott kiküldött irodájában a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

Kolozsvárt, 1887. május hó 14.

DORGÓ ALBERT,
kir. közjegyző.

Sz. 23—1887.

383. (1—2)

Árverési hirdetmény.

Alólirott kir. közjegyző, mint bírósági megbízott, ezennel közhírré teszem, hogy Kecskeméthy József kolozsvári vegyeskereskedő csődtömegéhez tartozó b-hunyadi s k.-sz. királyi üzleteiben leltá-

rozott összes árucikkeinek, bolti felszerelvényeinek s künn levő követeléseinek nyilvános elárverezését a kolozsvári kir. törvényszék 3119—887. szám alatti végzésével elrendelvé, fogantatásával megbízott.

Ennek folytán árverezési határnapul a folyó 1887. évi május hó 27-ik napját, esetleg következő napjait, mindenkor reggeli 9 órára kitűzve a b-hunyadi tüzlethelyiségben, tudatom, hogy az árverési feltételek addig is irodámban a hivatalos órák alatt megtekinthetők.

B-Hunyad, 1887. május 16-án.

MÜLLER DÁNIEL,
kir. közjegyző.

VÉGELEDÁS! MESKO L.

belmagyar-utczai üzletében.

10.000 meter Karton 20 krajczártól 35 kr.

5000 „ Zefir 18 „ 25 „

3000 „ Szőr ruhaszövet 20 krtól.

Dupla széles 40 krajczártól.

1500 pár női bőr- és Brünel cipő 3 frttól.

500 „ gyermek cipő 60 krtól 2 frtig.

Vásznak, kanavaszok, esőernyők, bélésmenűk és más rövidáru cikkek

hatósági engedéllyel

gyári áron alól

árusittatnak el.

379. (1—3)

JEGENYEI FÜRDŐ

Kolozsvár közelében.

376 (2—3)

Az idén különös gondot a sz. földi erélyre a gyógyulni és üdülni vágyó közönség számára a **Jegenyei fürdő**, melynek kitűnő tisztaságú hideg forrásai (90°R) és a közelében bányászott, a frissen bányászott moorfüldővel vetekedő kén-savas vasleveses — moorfüldő (F. c. 80°+7H.O) fürdői már évek óta a legjobb sikerrel alkalmazhatók különféle idült bajokban. E ritka és nevezetes gyógyhatása mellett a **Jegenyei fürdő** kies fekvése, tiszta levegője, szép erdei sétányai és teljes komforttal berendezett lakháza föléte kellemes és mindenben kényelmet nyújtó fürdőhelyiségek.

A fürdőn azon kívül, hogy lakásai, vendéglője stb. a kényesebb igényeket is tökéletesen kielégítik — gondoskodva van kitűnő vendéglőről, fürdőorvosról, minden kitalálható szórakozásokról, zongoráról, hírlapokról, társas mulatságokról.

Az árak mesés olcsóságaik.

Az eddig jutányos árak a most következő fürdőidényre még **vetemesebben leszállítottak.**

A szobák árai egy hétre 3—5 frt közt váltakoznak; 1 napra pedig 60—80 kr. között. Csak egyetlen kettős szoba van, melynek ára egy hétre 5 frt 50 kr. és egy napra 1 frt 20 kr. A fürdői árai 10—30 krtól vannak megállapítva; a moorfürdő pedig csak 50—75 krtól kerül. A kitűnően berendezett és gazdag ételplábiró vendéglőben az árak olcsóbbak, mint a le. olcsóbb városi vendéglőben.

A Jegenyei fürdőnél **vasuti állóhely van, váróteremmel.**

Ez állomás és fürdő között omnibusz tarja fenn az állami közlekedést. Kolozsár felől Jegenyében minden nap reggel 8 órakor induló omnibusz-vonattal indulni. Jegenyéből Kolozsár felé minden nap délután 3 óra 43 perckor induló omnibusz-vonattal szállítja a fürdő vendégeit. Menet- és térítijegyek a Jegenyei állomásig és vissza — szintén leszállított árban — a vasuti pénztárnál szolgáltatnak ki.

Posta- és távirati közlekedést

a fürdő-igazgatóság naponta közvetít az egeresi pályaudvarra.

A Jegenyei fürdőre vonatkozólag bővebb felvilágosítások készséggel megadhatók Kolozsvárt, (Biasini-szálloda, irodája) május 29-ig; azontúl a tudakozódások, megrendelések egyenesen a fürdő igazgatóságához (Jegenyei fürdő u. p. Egeres) intézendők.

A fürdő-idény

május hó 29-én (pünkösd első napján)

nyitnak meg.

Jegenye, 1887. május 8-án.

A fürdő-igazgatóság

Huzás már a jövő hónapban

KINCSEM á 1 ft. 11 sorsjegy 10 ft. csak

(9—x) Főnyeremény készpénzben

50.000 ft.

10.000 ft. 5000 ft. 20% levon. 4875

Kincsem-Sorsjegyek kaphatók

a magy. lovaregylet sorsjegy-irodájában: Budapest, vaci-utca 8.

A magas belügyminiszterium által engedélyezett KOLOZSVÁRI MAGÁN-GYÓGYINTÉZET.

Kolozsvárt már régen érezhető volt egy oly gyógyintézet hiánya, mely főleg a vidéki előkelőbb s vagyonosabb betegeknek, a szakszerű és pontos ápolás feltételei mellett, kényelmi igényeit is kielégíteni tudja. Még érezhetőbbé vált e hiány egyetemünk felállítására óta. Ugyanis napról-napra fokozottabb mérvben tapasztalható, miszerint egyetemünk jeles orvosait a messze vidékekről is mind számosan keresik fel az orvosi tanácsra és gyógykezelésre szorult betegek. Hogy pedig az ily betegeknek már csak elhelyezése is, de még inkább szakszerű és pontos ápolása — alkalmas gyógyintézet hiányában — mily nehézségekbe ütközik, köztudomású dolog.

Ez okból határoztam el magamat egy ily gyógyintézet felállítására és ezt a **Szentegyház-utca 14. sz. a. házban, mai napon meg is nyitottam.**

Az intézeti épület, mely szép tágas udvarral és kerttel is, kiválóan megfelel a célnak.

A belső berendezésnél, melyet **DUCHONY JÁNOS** elismert jó hírnevű kolozsvári kárpitos és butoraktáros kiváló ízléssel és csinnal eszközölt, arra törekedtem,

hogy úgy az egészségügyi követelmények, mint a kényelmi igények teljesen kielégíttessenek.

A betegek szórakoztatása céljából több mint 100 darabból álló — magyar, német, francia és olasz nyelvű — könyvtár, valamint helybeli és budapesti hírlapok állnak rendelkezésre.

Az étkeket **NAGY GÁBOR** helybeli első rangú restaurateur szállítja.

A specialiter szakszerű gyógykezelés eszközölhetése céljából az intézeti betegek kezelő orvosait szabad tetszésük szerint válasszák (s ez iránt — kívánatra — alólirott igazgató készséggel ad felvilágosítást és tanácsot.

Az ápolási teendőket egyetemi tankórádon éveken át begyakorolt egyének végzik.

Az intézet oly módon van berendezve, hogy egészen külön szobák mellett olyanok is vannak, melyekben 2—3 beteg is elhelyezhető.

A betegek az intézetben lakás-, ételmezés-, gyógyápolás-, szobavilágítás-, szolgálat-, ágy- és fehérmű-, valamint mindenféle szobabutorokkal és kellékekkel ellátnak.

Bővebb felvilágosítást, levél vagy szóbeli uton, alólirott igazgató ad.

Kolozsvárt, 1887. május hó 10-én.

Dr. S. Pataky Leo,

gyógyintézeti igazgató-tulajdonos, volt egyet. tanársegéd, specialis bórgyógyász és syphilisológus.

363. (8—x)